

STINE JENSEN & PAUL VAN GEEST

Illustraties: Janneke Ipenburg

Philo en de zee

Nur 282/283

Bisac JUV002170 / JUV015040

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Stine Jensen & Paul van Geest

© MMXXVI Illustraties: Janneke Ipenburg

Omslagontwerp: Studio Vonk en De Boer

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

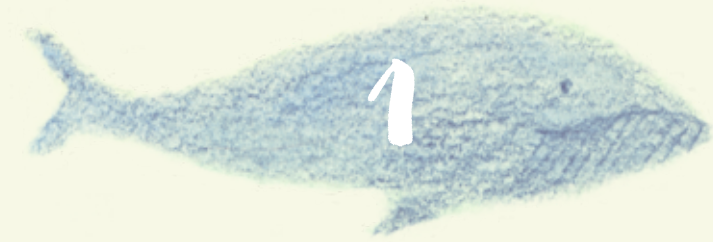
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
stinejensen.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

kluitman

‘Heb je de zee al eens gezien?’ vroeg ze.

‘Tuurlijk,’ zei Philo, ‘wie kent de zee nou niet?’

Aan zee, daar liggen ’s zomers de mensen in het zonnetje te bakken als broodjes in de oven. Als ze het te heet krijgen, nemen ze een frisse duik in zee. Kinderen bouwen er zandkastelen, zoeken schelpjes of gaan pootjebaden.

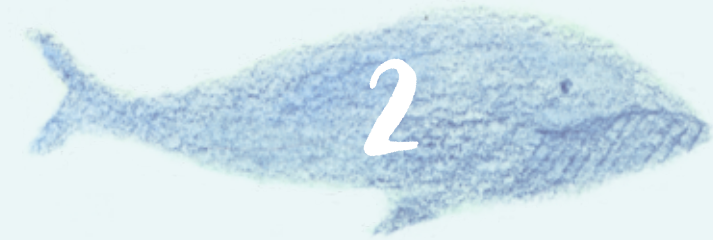
‘Maar heb je de zee ook écht gezien?’ drong ze aan.

Ze had vriendelijke ogen. Misschien kwam het door haar stevige maar gladde huid, waar de wind groeven in had gekrast, dat ze zo wijs leek.

‘Als je wilt, neem ik je mee,’ had ze gezegd. ‘Ik heet Liora. En als het zover is, zal ik je roepen.’

Voordat ze verdween in de golven, even plotseling als ze was verschenen, zei ze nog iets. ‘Luister goed, de zee stelt jou ook vragen!’

Zo begon het: met de verschijning van dolfijn Liora. Ze had zomaar ineens haar snuit laten zien en Philo aangesproken. Philomeen, die door haar familie en vrienden liefkozend Philo werd genoemd, had het aan niemand verteld. Niet thuis, niet op school. Ze zouden het vast raar vinden als ze vertelde dat ze met een dolfijn had gepraat. Ze was al elf, en dan geloofde je niet meer in pratende dieren. Eigenlijk kon ze het zelf nauwelijks geloven. Daarom besloot ze het geheim voorlopig te bewaren. Nu leek het haast een droom. Zou ze Liora ooit nog terugzien?

Op school zat Philo vaak te dagdromen. Vooral tijdens rekenen. Meester Tom legde dan voor de zoveelste keer uit hoe je breuken moest delen of een staartdeling moest

maken. Maar Philo's gedachten dwaalden af naar de zee. Naar de golven en het geluid van de wind. En naar Liora.

'Philo, let je wel op?' vroeg meester Tom wel eens.

Dan schrok ze op en knikte ze snel. Maar eigenlijk was ze er niet echt bij.

Haar beste vriendin begreep dat wel. 'Jij bent er altijd maar half,' fluisterde Mila soms tijdens de les. En dat klopte.

Philo ging graag naar school, maar er waren ook dingen die ze minder fijn vond. Zoals Bram, die altijd vervelend deed. Hij pestte kinderen die er niet bij hoorden of een beetje anders waren. Vorige week had hij nog tegen Emma gezegd dat ze lelijk was. Emma had gehuild. Philo vroeg zich af waarom Bram zo gemeen was. Ze snapte niet waarom mensen elkaar pesten.

Thuis was het best fijn. Maar haar beide ouders werkten veel. Haar moeder was verpleegkundige en had vaak avonddiensten. Dan kwam ze heel laat thuis en was ze

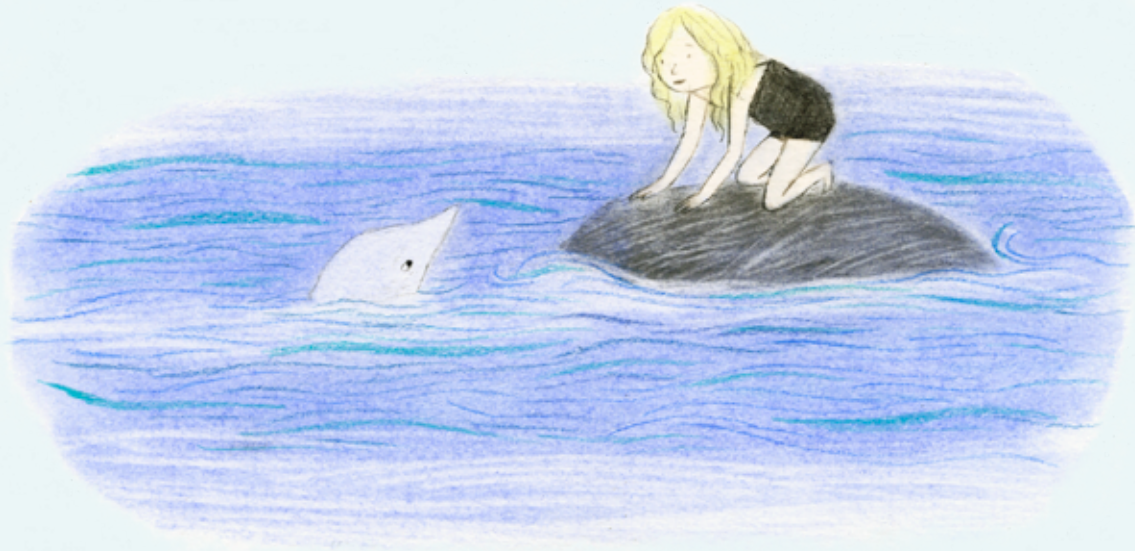
de volgende dag moe. Haar vader werkte ook hard. Philo probeerde lief te zijn en niet te veel te vragen.

Ze maakten elke dag ongeveer hetzelfde praatje. Mama vroeg: 'Hoe was het op school?' En Philo antwoordde: 'Prima,' ook als ze die dag veel had gevoeld en meegemaakt.

Ze praatten wel, maar soms ook weer niet écht. Philo wilde haar moeder niet lastigvallen met dingen, want die had al zo veel aan haar hoofd.

De zee zorgde ervoor dat Philo al haar zorgen vergat. Soms stelde ze vragen aan de zee: Waarom zeggen mensen niet wat ze écht vinden? Waarom pesten kinderen elkaar? Waarom zijn volwassen mensen altijd zo hard aan het werk?

En nu had ze een dolfijn ontmoet die háár vragen stelde. En dat mocht een geheim blijven tussen haar en Liora.

Philo woonde vlak bij zee. Iedere dag ging ze naar het strand om de wind door haar haren te voelen. Meestal liep ze eerst een stukje met haar blote voeten het water in, om daarna op haar matje te gaan liggen. Dan tuurde ze naar de vogels in de lucht. Die leken volkomen vrij, zo hoog in de lucht, zo zorgeloos. Tegelijkertijd vlogen ze allemaal achter dezelfde leider aan, en soms doken ze, alsof ze het samen hadden afgesproken, richting de zee, op zoek naar voedsel.

Mensen lijken wel een beetje op vogels, dacht Philo. De kinderen op school vormen het liefst groepjes. Iedereen is uniek en heeft een eigen karakter, maar ze doen ook veel dezelfde dingen en willen graag bij elkaar horen. In zo'n groepje draagt iedereen dezelfde sneakers en

kleding. Net zoals vogels die allemaal achter elkaar aan vliegen.

Ook vandaag was Philo weer op het strand. Meteen na school was ze ernaartoe gefietst, in de hoop dat ze Liora zou zien opduiken uit zee. Het was drukkend warm, en toen ze haar matje tussen de mensen wilde neerleggen, zag ze een jongetje dat in het warme zand een kuiltje had gegraven. Hij liep telkens naar de zee, schepte met een schelp een beetje water en goot dit in het kuiltje. Steeds weer, zonder op te geven.

Nieuwsgierig liep Philo naar het kind toe en vroeg: ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik giet de hele zee in dit kuiltje,’ zei hij.

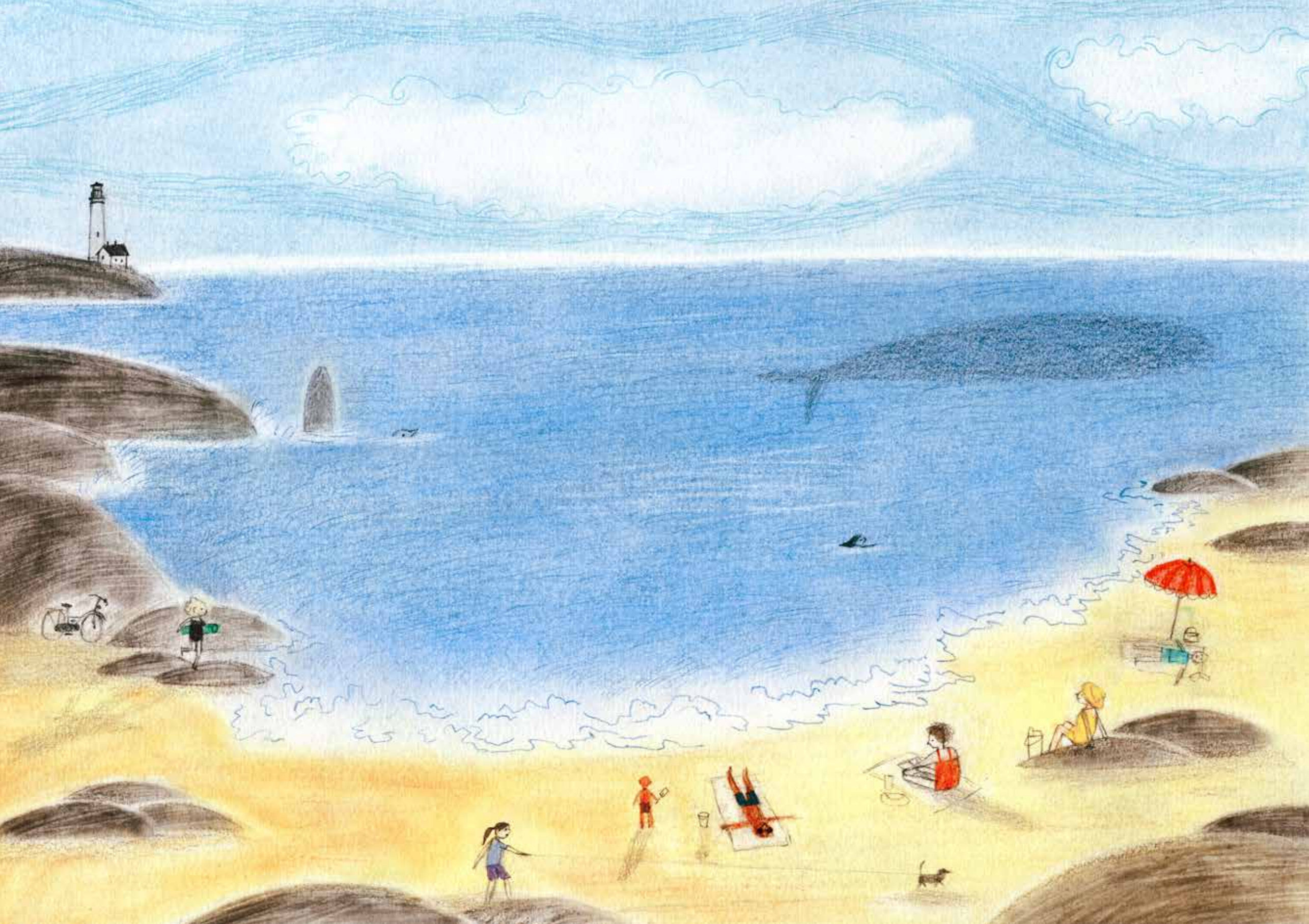
Philo lachte en schudde haar hoofd. ‘Maar dat kan toch niet? De zee is zo groot en dit kuiltje zo klein.’

Vrolijk zei het jongetje: ‘Precies!’

Philo voelde een sprongetje in haar hart. Ze hield van denkpuzzels. Ze dacht er een tijdje over na.

Net zoals het kuiltje te klein is voor de zee, is je hoofd misschien ook te klein om alles van het leven te begrijpen. Misschien kán je helemaal niet alles snappen over hoe je je voelt, of hoe de wereld in elkaar zit. Maar ze was zo nieuwsgierig, en wilde juist alles begrijpen. ‘Jij hebt een grote weethonger,’ zei haar moeder wel eens, als Philo haar weer bedolf onder de vragen.

Voordat Philo het doorhad, was de jongen verdwenen. En zo bleef ze alleen achter met het geluid van de golven, en het gevoel dat ze iets belangrijks had geleerd. Misschien kan je de raadsels van het leven niet in een kuiltje stoppen. Daar zijn ze te groot voor. Maar je kan het wel blijven proberen door steeds op zoek te gaan naar antwoorden, ook al past niet meteen alles.

De warme dagen gingen voorbij. Philo ging elke dag naar zee en zag hoe de kleur van het water veranderde. Met het zomerse weer was de zee overdag helder, vol prachtige blauwe kleuren: azuurblauw, donkerblauw, lichtblauw, turquoise. 's Avonds veranderde het lichte blauw in nachtblauw, blauw met veel zwart, zoals een chique avondjurk.

Nu had de herfst zich gemeld met een stevige wind. Er kon wel eens een storm opsteken. Dat vond Philo heerlijk. Ze kon eindeloos turen naar de krachtige golven. Als het flink waaide, leunde ze tegen de wind in, om te kijken of de wind haar kon dragen. En als de zee woester werd, met grote witte schuimkoppen op het water, keek ze ademloos naar de zee die steeds

donkerder werd: eerst blauwgroen, dan zeegroen, totdat de zee diepzwart was.

Philo was op die momenten nooit helemaal alleen op het strand. Als de windkracht toenam, waren er altijd andere mensen die er net als zij van hielden om naar de woeste zee te kijken. Philo voelde zich tijdens een storm heel klein, maar toch ook vol levenslust als ze de wind en de koude druppels op haar gezicht voelde. De zee toonde haar dat ze kwetsbaar was, met haar golven zo hoog als kathedralen. Hoe kon je iets zó mooi en zó angstaanjagend tegelijk vinden?

Misschien, dacht Philo, voelen mensen die ruziemaken zich net als in een storm, vol leven. Ruzie is niet fijn, maar als het knettert en botst, dan gebeurt er wel wat. Als Bram op school weer eens ruzie zoekt, krijgt hij tenminste aandacht. Misschien zijn mensen daarom soms ook bang om te stoppen met ruziemaken, want als het stil en kalm wordt, voelt het alsof niemand naar ze omkijkt. En dan kan stilte best eng zijn.